

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 254/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie

a) svojho práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 13, čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 a uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009,

b) práv podľa čl. 4 ods. 1 a 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) a čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2009 a jeho rozsudkom z 20. augusta 2009 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 55/2009 a jeho uznesením z 15. októbra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júna 2010 doručená sťažnosť J. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

a) svojho práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009,

b) práv podľa čl. 4 ods. 1 a 2 Protokolu č. 7 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 7“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) a čl. 8, čl. 13 a čl. 17 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 a jeho rozsudkom z 20. augusta 2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 55/2009 a jeho uznesením z 15. októbra 2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 5/09 z 23. januára 2009 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Na hlavnom pojednávaní konanom 20. augusta 2009 požiadal sťažovateľ o prepustenie z väzby na slobodu. Uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietnutá. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť. Uznesením

krajského súdu sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009 bola sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodná zamietnutá. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 odvolanie sťažovateľa zamietol.

Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009, sťažovateľ namieta, že tvrdenie okresného súdu, že svoju žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu bližšie neodôvodnil, nie je pravdivé. Navyše, zákonná sudkyňa nebrala podľa názoru sťažovateľa do úvahy ním ponúknutý písomný sľub, resp. záruku. Sťažovateľ tvrdí (s. 2 sťažnosti), že uznesenie, ktorým krajský súd jeho sťažnosť ako nedôvodnú zamietol (sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009), mu bolo doručené až 26. apríla 2010, pričom samotný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov mu uplynul 22. novembra 2009. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ tvrdí, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009 mu bolo doručené až 9. februára 2010 (s. 5 sťažnosti). Z týchto dôvodov došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho práv podľa čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie).

Vo vzťahu k odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 sťažovateľ namieta, že polícia 22. januára 2009 nevypočula jeho dcéru, ako aj to, že kým v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia je uvedené, že sťažovateľ sa mal protiprávneho konania dopustiť v presne nezistenej dobe od začiatku roku 2009 do 22. januára 2009, v odsudzujúcom rozsudku je iná formulácia skutku, a to „*v období od začiatku roku 2009 do 22. januára 2009*“. Preto došlo podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru.

Sťažovateľ tiež tvrdí, že odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 došlo k zásahu do jeho práva na súkromie podľa čl. 8 dohovoru, keďže

poškodený P. neoprávnene užíval byt jeho dcéry, ktorá z tohto dôvodu nemohla svoj byt užívať. Napokon sa poškodený P. z bytu dcéry sťažovateľa vystaľoval 31. júla 2009.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že namietaným rozsudkom okresného súdu bol odsúdený za skutok, za ktorý bol už v minulosti odsúdený trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 180/2008 z 22. októbra 2008, čím došlo k porušeniu čl. 4 ods. 1 a 2 protokolu č. 7.

Sťažovateľ napokon namieta, že postupom v jeho veci konajúcich súdov došlo k prietahom v konaní, keďže uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie proti odsudzujúcemu rozsudku, mu dosiaľ nebolo doručené. Predmetné uznesenie sťažovateľ získal 26. apríla 2010 od svojej obhajkyne Mgr. H. F.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

1. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2009 a jeho uznesením z 20. augusta 2009 a rozsudkom z 20. augusta 2009

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že k zásahu do jeho práv došlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2009 a jeho uznesením z 20. augusta 2009, ktorým nevyhovел žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona.

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému postupu a rozhodnutiam okresného súdu sťažnosť, resp. odvolanie (čo aj využil), o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti a odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009

Sťažovateľ tvrdí, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009, ktorým bola jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá, mu bolo doručené 9. februára 2010 (s. 5 sťažnosti). Sťažovateľ doručil ústavnému súdu svoju sťažnosť 9. júna 2010, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Navyše, zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že označené uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 30. septembra 2009.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009

Vo vzťahu k namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 ústavný súd najprv overoval opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa, že označené uznesenie krajského súdu mu dosiaľ nebolo doručené. Na tento účel si ústavný súd zabezpečil kópiu doručky z okresného súdu, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ prevzal 9. februára 2010 v Ústave na výkon väzby v Nitre (ďalej len „ústav na výkon väzby“) písomnosť týkajúcu sa konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 94/2009. Na doručke je tiež uvedené „II U“. Z vysvetlenia zamestnankyne trestnej kancelárie okresného súdu vyplýva, že inou doručkou okresný súd nedisponuje, pričom podľa jej názoru v príslušnej obálke mali byť sťažovateľovi doručované obe sťažnosťou namietané uznesenia krajského súdu. V texte na doručke je uvedená len spisová značka prvostupňového konania a za medzerou je uvedené „II“ a písmeno „U“, ktoré podľa vyjadrenia zamestnankyne trestnej kancelárie okresného súdu označujú uznesenie súdu druhého stupňa.

Sťažovateľ tvrdí, že 9. februára 2010 mu bolo do ústavu na výkon väzby doručené len uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Tos 56/2009 z 30. septembra 2009. Z doručky predloženej okresným súdom nemožno jednoznačne zistiť, či zásielka, ktorá bola sťažovateľovi do ústavu na výkon väzby doručená 9. februára 2010, obsahovala aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009. Za tejto situácie ústavný súd zohľadňujúc zásadu „v pochybnostiach v prospech sťažovateľa“ rešpektoval tvrdenie sťažovateľa, že označené uznesenie krajského súdu mu dosiaľ nebolo doručené, a preto považoval sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 ako včas podanú.

Podľa názoru sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009, ktorým bolo zamietnuté ako nedôvodné jeho odvolanie proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu, došlo k porušeniu jeho práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) a čl. 8 dohovoru, ako aj práv podľa čl. 4 ods. 1 a 2 protokolu č. 7.

3.1 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) a čl. 8 dohovoru, čl. 4 ods. 1 a 2 protokolu č. 7

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má právo vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

K porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že „... *polícia dňa 22. 1. 2009, keď som bol zatknutý, nevypočula môjho svedka t. j. D. B., (moju dceru), ktorá bola celý čas na polícii, nakoľko aj ona bola odvezená na políciu, ako svedok policajným autom spolu so mnou*“, ako aj tým, že kým v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia je uvedené, že sťažovateľ sa mal protiprávneho konania dopustiť v presne nezistenej dobe od začiatku roku 2009 do 22. januára 2009, v odsudzujúcom rozsudku je iná formulácia skutku, a to „*v období od začiatku roku 2009 do 22. januára 2009*“.

Z rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 ústavný súd zistil, že dcéra sťažovateľa D. B. bola na hlavnom pojednávaní vypočutá ako svedkyňa. Ak by aj bolo pravdivé tvrdenie sťažovateľa, že táto svedkyňa nebola vypočutá v rámci prípravného konania 22. januára 2009, táto skutočnosť je z hľadiska namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) dohovoru bez právneho významu, keďže k vykonaniu dôkazu výsluchom svedkyne B. došlo na hlavnom pojednávaní konanom 18. júna 2009.

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa rozdielneho znenia skutkovej vety uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia a v odsudzujúcom rozsudku ústavný súd poznamenáva, že tento rozdiel nemá nijaký vplyv na zachovanie totožnosti skutku.

Z uvedených dôvodov vyhodnotil ústavný súd tieto námietky sťažovateľa ako zjavne neopodstatnené.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Sťažovateľ tvrdí, že odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 došlo k zásahu do jeho práva na súkromie podľa čl. 8 dohovoru, keďže poškodený P. neoprávnene užíval byt jeho dcéry, ktorá nemohla v tomto čase svoj byt užívať.

V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poznamenáva, že odsudzujúci rozsudok v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi v spojení s uznesením krajského súdu nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť skutočnosť, že sťažovateľova dcéra nemohla užívať svoj byt. Medzi sťažnosťou napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením práva podľa čl. 8 dohovoru niet nijakej príčinnej súvislosti, ktorá by zakladala dôvod k záveru o jeho porušení. Preto aj túto námietku sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Podľa čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7 ustanovenia predchádzajúceho odseku nie sú na prekážku obnove konania podľa zákona a trestného poriadku príslušného štátu, ak nové alebo novoodhalené skutočnosti alebo podstatná chyba v predchádzajúcom konaní mohli ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Sťažovateľ tvrdí, že namietaným odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu v spojení s namietaným uznesením krajského súdu bol odsúdený za skutok, za ktorý bol už v minulosti odsúdený trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 180/2008 z 22. októbra 2008.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 180/2008 z 22. októbra 2008 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že 1. od 12. marca 2008 v presne nezistenom čase v N., časť N., pred bytovkou číslo 3 viackrát pod vplyvom alkoholu a po predchádzajúcom slovnom nedorozumení s poškodeným L. P., sa mu vyhrážal zabitím, zlikvidovaním, podpálením, vulgárne mu nadával, vyhrážky zabitím opakoval, čím vzbudil u poškodeného strach, že vyhrážky, ktorými hrozil uskutoční, 2. dňa 6. júna 2008, v čase asi od 14.30 – 15.30 h v N., časť N., pred štvorbytovkou číslo 3 sa pod vplyvom alkoholu vyhrážal poškodenému L. P. osobnou likvidáciou.

Sťažnosťou napadnutým rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2009 z 20. augusta 2009 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v období od začiatku roka 2009 do 22. januára 2009 v meste N. v osade N. v spoločnom dvore a aj v priestoroch bytovky číslo 3 po predchádzajúcom slovnom nedorozumení sa viackrát vyhrážal poškodenému L. P. zabitím, likvidáciou, pričom mu aj vulgárne nadával.

Z uvedeného vyplýva, že ide o rôzne skutky, ktorých sa síce sťažovateľ dopustil voči tomu istému poškodenému, na tom istom mieste, obdobným spôsobom konania (aj keď s určitými rozdielmi), avšak k ich spáchaniu došlo v rôznom období, t. j. nesporne ide o rôzne skutky. Preto aj túto námietku sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

3.2 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práv podľa čl. 13 a čl. 17 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd konštatoval, že porušenie týchto práv sťažovateľ uvádza (deklaruje) len v úvodnej časti sťažnosti, pričom v ďalšom texte ich nijako nekonkretizuje a ani nijako neodôvodňuje, t. j. neuvádza, akým konkrétnym postupom krajského súdu (príp. okresného súdu) malo dôjsť k zásahu do týchto práv.

Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 13 a čl. 17 dohovoru, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009, a preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. K namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 55/2009

Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľ tiež namieta, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 mu dosiaľ nebolo doručené (predmetné uznesenie sťažovateľ dostal až 26. apríla 2010 od svojej obhajkyne Mgr. H. F.), čím došlo podľa jeho tvrdenia v jeho trestnej veci postupom vo veci konajúcich súdov k prieťahom v konaní, a teda aj k porušeniu jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd vrátil spis okresnému súdu po rozhodnutí o odvolaní sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku 13. novembra 2009, čím bola jeho činnosť v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 55/2009 skončená. Z tohto zistenia ústavného súdu vyplýva, že krajský súd v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu už zjavne nemohol porušovať právo sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti vo vzťahu k postupu krajského súdu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z už uvedeného (bod 3 časť II tohto uznesenia) vyplýva, že ústavný súd rešpektoval tvrdenie sťažovateľa, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 mu dosiaľ nebolo doručené.

Podľa § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie je právoplatné a vykonateľné, ak zákon proti nemu nepripúšťa sťažnosť.

Podľa § 177 písm. c) Trestného poriadku vyhlásiť treba len tie uznesenia, ktoré boli urobené na verejnom zasadnutí.

V prípade uvedenom v § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie, ktoré treba podľa § 177 Trestného poriadku vyhlásiť (a zákon proti nemu sťažnosť nepripúšťa), nadobúda právoplatnosť vyhlásením.

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ bol osobne prítomný na verejnom zasadnutí o jeho odvolaní konanom 15. októbra 2009, na ktorom bolo označené uznesenie krajského súdu vyhlásené. Uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 55/2009 z 15. októbra 2009 treba vzhľadom na ustanovenie § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku považovať za právoplatné, a to bez ohľadu na jeho doručenie, resp. nedoručenie sťažovateľovi. Za týchto okolností, aj pri pripustení toho, že okresný súd sa dopustil pochybenia pri doručovaní označeného uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, možno podľa názoru ústavného súdu konštatovať, že jeho samotné nedoručenie nemohlo z ústavného hľadiska spôsobiť neakceptovateľný zásah do ústavou garantovaných práv

sťažovateľa, pretože vzhľadom na svoju prítomnosť na verejnom pojednávaní, na ktorom bolo vyhlásené označené uznesenie krajského súdu, bol sťažovateľ informovaný o tom, že bol vo svojej trestnej veci právoplatne odsúdený, a navyše mal k dispozícii právne prostriedky nápravy, prostredníctvom ktorých sa mohol dožadovať včasného doručenia uznesenia krajského súdu z 15. októbra 2009; ide o sťažnosť predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“).

Sťažovateľ nepreukázal ústavnému súdu, že v danom prípade podal predsedovi okresného súdu sťažnosť proti porušovaniu svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, hoci z okolností veci vyplýva, že vedel, že k prietahom pri doručovaní namietaného uznesenia krajského súdu dochádza, keďže sa zúčastnil verejného pojednávania, na ktorom bolo vyhlásené.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovuje, že v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní pred všeobecným súdom, ústavný súd vyžaduje preukázanie využitia právneho prostriedku nápravy podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, t. j. podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu.

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 62 a nasl. zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Podobne aj zákon o súdoch v § 64 ods. 1

ustanovuje, že „Účelom vybavovania sťažnosti je zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní...“. V zmysle prvej vety druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia „Orgán, ktorý vybavuje sťažnosť, je povinný na účel zistenia stavu veci prešetriť všetky skutočnosti“. Napokon podľa tretieho odseku predmetného zákonného ustanovenia „Ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky“.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov, je jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom. Preto v danom prípade nevyužitie uvedeného právneho prostriedku nápravy (sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch) sťažovateľom zakladá dôvod na odmietnutie jeho sťažnosti ako neprípustnej.

V okolnostiach namietaného porušenia práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní ústavný súd považoval za potrebné poukázať aj na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu, ako aj ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 55/2009,

odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a vo vzťahu k postupu okresného súdu aj z dôvodu neprípustnosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu vyzývať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov sťažnosti (nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2010